

Besidka.

SUPPLEMENT TO "PŘÍTEL LIDU."

"ZÁBAVNÁ PŘÍLOHA PŘÍTELE LIDU."

Číslo 7

Wilber, Neb., dne 9. ledna 1902.

Ročník I.

Běla.

Pokračování

Bás ů
Ad cifa
Heyduka

"Letí ptáci, noc je nutí,
sny a rosu na peruti,
v srdci písně nesou,
a my také sniků ždáme,
"pípi!" na ně zavoláme,
snad že mému potěšení
v kolébku je stěsou.
Pojďte chaso, prosu máme,
hojnost zrněk nasypáme
malíčkému zobu,
jenom pějte, křídlem vějte,
zrozeňátko uspávejte,
příklad můj a zdobu.
Za zrnečka z mojí ruky
vložte drobné sny a zvuky
v duši dítko prostou,
snad z nich, až k nám jaro vkročí
rosou nebe, slunkem očí,
kolem mého potěšení
samé růže vzrostou.

Snad mu budou vonnou sněží
outlé srdce ovíjetí,
kéž je prosta trnů;
Milý bože, šetři robě,
já raději dvojnásobně
za to moje potěšení
ostří v prsa shrnu....

Letí ptáci, v hřizda letí:
večer celá země světlí;
ticho, klidno všechno!
Spí děťátko, celý v zlatě
anděl strážce kolébá tě,
spinkej moje potěšení,
moje drahé děčko!"

Zase dítko mile dřímá,
v lůžku zlatoklasem,
zase žena k muži svému
mluví polohlasem:
"Vojtěše můj, jak jsem šťastna,
věru nevíš ani—
když se oko plesajcí
k synáčkovi sklání,
co mně všechno hlavou tůká,
co mně kvapí duší
jakým divným zvukem v ňadru
srdce vše a huší;
jak mu náhle křídla rostou
kterak zpěvně výská,
a ký pramen blaženosti
z podbrví mu tryská.

Blažena jsem neskonale,
milý drahý muži,
že se k dvěma našim srdcím
ještě třetí druží;
že Tománek naši mysl,
život náš a páže
pevněji než pater štolou
před oltářem váže."

Dala muži bílé ruce,
k dítku pohleděla:
"Smál se, slyšels?" zašeptala
a zas dále děla:

"Šťastná jsem a přece někdy
ňadro strachem chví se,
až zlá chvíle pro synáčka
náhle dostaví se,
až to poupě dětských rtů
od svého dám prsu,
že mne zvadne jako lístek
na podrytém trsu!"

"Však proč napřed, milá Bělo,"
Vojtěch zahovoří
"bujná hlava, měkké srdce
trápi se a mojí?"

jako obyčejně,
panské práce bude mnohem
méně na ratejně:
před nouzí a tuhým mrazem
bude chýška skryta,
semleta a uschována
tato hrstka žita,
vůbec všechno příhodnějším
doma bude mnohem
a my Tomka odstavíme]
s milým pánem bohem.
Mám to věru, milá Bělo,

jenom dání pánů bůh štěstí,
pokoj všem a zdraví:
pokavade hospodaří
matička nám stará,
žádná starost nahodilá
srdce nerozhárá,
žádná bída našich očí,
strachem neskrváci,
klidně půjdem za svým chlebem
za poctivou práci,
dítko bude opatřeno
dobře jako nyní,
u večer pak radost sedne
s námi v jedné síni.
Hůr mé sestře odovovělé
s dítkem sloužit v statku,
má jen dítko z polovice,
ono z půli matku;
chce-li žít, jest jí v práci
trávit celou dobu,
dcerka její strádat musí
od kolébky k hrobu,
a Baruška doufá, věří,
že se všechno změní—
nad důvěru v pána boha
milá ženo, není!"

Konec bylo odpočinku,
oba zase v práci,
ale matka často k dítku
pozorně se vrací:
vrať se a hlavu kloní,
poslouchá, jak dýše,
a zas po svém díle spěchá
veselá a tiše.

Pohrabky jsou povázány,
povísla je tuží,
mladá žena snopy zvedá
na vůz svému muži;
všecko všudy seřaděno
v žebřinách se kopí,
Vojtěch ženě upravuje
místo mezi snopy.
Upravit je, dolů skáče
k voji kravky spřáhá.
"Nuže s dítkem k vřelou sedni,
hospodyně drahá,
v otepích až uhostíš se,"
—opatrně káže—
"do klína ti dítko zdola
podá moje páže."

"Půjdu, jen pár květů ještě
v poli urvu maně,
ku potěše Tomáškoví
v baculaté dlaně,
rád má hračkou chudobičky
s rožcem v jednom hejnu—
pěkné jsou, vid'—naše dítě
roste s nimi stejně."

Vystoupila do úkrytu,
v loktech bývá synka
a již cestou zvonek Hvězdin
na hrdele si cinká;
cinká, zpívá po úvoze,
po luhu a plání,
že dal pán bůh pilným rukám
hojné požehnání. Pokr.

Jan Kubelík
nejslavnější houslista, zva-
ný český Paganini.

k čemu, rei mi, na počátku
Tomáškovy pouti,
všecku radost takou sobě
upomínkou troutí?
Do té doby mnoho vody
vezme proud a snese,
před vánočním hodem myslím
přece nestane se;
proč ti všechno k čelu stoupá
jako mladé víno?

Do té doby, milá ženo,
bude všechno jino:
přestanou se vory plavit

vypočteno všechno,
pohodlao bude pro nás
i pro naše děcko;
v ten čas právě naše Hvězda
nahradí mu matku,
bude v ten čas, dání pán bůh,
právě po telátku."

Stiskl Vojtěch ženě ruku,
šinul klobouk z čela:
"Nu, co říkáš, dobfeli je?"
"Právě tak jsem chtěla."
"Nu tak vidíš, milá zlatá,
všecko se to spraví,